

Arrest

nr. 287 795 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Hazara-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 17 december 2020 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 10 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Hazara origine te zijn en van geloofsovertuiging sjiïet te zijn. U bent geboren op 15 maart 2003 in het dorp Zaynal (district Dahane Ghorī, provincie

Baghlan). U werd als minderjarig beschouwd tot 15 maart 2021. U woonde in Zaynal tot aan uw vertrek uit Afghanistan, ging tot de zevende of achtste graad naar school – echter op onregelmatige basis – en hielp uw vader met zijn werk als landbouwer.

Al sinds u zich kan herinneren is uw regio in handen van de Taliban. De Taliban dwongen mensen ushr (= islamitische belasting) te betalen en dieren af te staan. De Taliban rekruteerden jongeren vanaf twaalf of dertien jaar oud om hen bij te staan in de strijd. Uw vader werd twee maanden voor uw vertrek uit uw dorp Zaynal naar Pul-E-Khumri aangesproken door de mullah (= geestelijke) van het dorp, die een dreigement doorgaf van Mastan, een lid van de Taliban. De mullah vertelde uw vader dat de Taliban u wilden rekruteren. Uw vader ging hier niet op in.

Uw vader werd voor een tweede keer ingelicht door de mullah over de Taliban die u wilden rekruteren. Twintig dagen na het tweede dreigement verlieten u en uw familie het dorp. Jullie vertrokken 's nachts, op een moment dat de Taliban niet aanwezig zouden zijn geweest. U en uw familie vluchtten naar Pul-E-Khumri, waar jullie anderhalve maand onderdoken. Uw vader ontving op een gegeven moment het nieuws dat de Taliban spionnen had in Pul E-Khumri. Ook ving hij het nieuws op dat de dorpsouderen van Zaynal door de Taliban geconfronteerd waren geweest met jullie vlucht en dat zij geslagen werden. Uw vader besliste dat u uit veiligheidsredenen het land moest verlaten. U reisde samen met uw twee neven per auto van Pul-E-Khumri naar Kabul. Vervolgens reisde u van Kabul tot Nimruz.

U had daarnaast nog een ander probleem. Zo behandelden de soennitische moslims uit uw regio u slecht omwille van uw religie en uw etniciteit. Ze zeiden dat u geen moslim bent en vielen u lastig.

U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 1 oktober en 5 december 2019. Via relocatie arriveerde u in België op 17 december 2020, ongeveer tweeëntwintig maanden na uw vertrek uit Afghanistan. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 december 2020. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u meegenomen te worden door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw taskara (= Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw identiteitskaart en kopieën van de taskara's en paspoorten van uw gezinsleden neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de uiteenlopende verklaringen die u aflegt bij de asielinstanties. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat iedereen werd uitgenodigd in de moskee, waar jullie gezegd werd dat alle jongeren moesten samenwerken met de Taliban. In de moskee werd gezegd dat jullie eerst een opleiding zouden krijgen, jullie zouden leren hoe zelfmoordaanslagen te plegen en wapens te hanteren, ging u verder (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Met deze verklaringen geconfronteerd ontkent u deze te hebben afgelegd. U stelt dat de Taliban gesproken hadden met de mullah van de moskee, die op zijn beurt uw vader inlichtte (NPO, p. 17). Nogmaals gevraagd of u in de moskee werd uitgenodigd om te gaan strijden met de Taliban, antwoordt u negatief (NPO, p. 23). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u door iemand anders aangesproken werd in de moskee, antwoordt u wederom negatief en stelt u enkel naar de moskee te zijn geweest om te bidden (NPO, p. 23). U verklaart op heden dat uw vader geconfronteerd werd door de Taliban, echter niet in de moskee. Dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen en bij de DVZ geheel geen melding maakte van de Taliban die uw vader zouden hebben

aangesproken, ondermijnt een eerste maal de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban. Dat u bij de DVZ niet zou hebben verklaard dat u in de moskee werd opgeroepen om te gaan vechten bij de Taliban, zoals u op heden beweert (NPO, p.17), is geen afdoende verklaring. Het is uitgesloten dat een werknemer van de DVZ dit zou uitvinden en toevoegen aan uw verklaringen. Voorts verklaarde u bij DVZ dat jonge mensen meegenomen werden om met de Taliban te vechten en dat dit ook u gevraagd werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS stelt u de zaken anders voor. U verklaart dat er niemand van uw regio gerekruteerd werd gezien de jongens vrij jong waren daar en de volwassenen de regio reeds verlaten hadden (NPO, p. 17). Dit is opnieuw een geheel andere voorstelling van de gebeurtenissen. Bovendien spreekt uw eigenste gezinssituatie dit tegen. Zo woonde u zelf in het dorp met uw vader en vier broers.

Ook uw gebrekkige kennis en tal van onlogische zaken tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Zo dient te worden opgemerkt dat u niet eens zeker bent of u één of twee keer werd bedreigd. Gezien de aard en ernst van de dreigementen die u verklaart te hebben ontvangen kan worden verwacht dat u het exacte aantal wel degelijk kent (NPO, p. 16). Bovendien verbaast het dat u na het eerste dreigement nog twee maanden in uw dorp blijft wonen. U zou dan een tweede keer te horen hebben gekregen dat de Taliban u wilden rekruteren, maar bleef wederom twintig dagen in uw dorp (NPO, p. 16 en p. 21). Dit raakt kant noch wal. Van iemand die het nieuws ontvangt dat Taliban hem verplicht willen rekruteren, moge men verwachten dat hij onmiddellijk op de vlucht slaat. Gezien de ernst van het dreigement – u stelt immers dat als u de samenwerking zou weigeren u meteen gedood zou worden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) – verbaast het dat u in dit dorp blijft wonen, te meer dat u stelt dat ze wisten in welk huis u woonde (NPO, p. 15 & p. 18). Eveneens zeer opmerkelijk is dat de Taliban u niet onmiddellijk benaderen en meenemen, indien ze u werkelijk onder dwang wilden meenemen. Volgens uw verklaringen zouden ze daarentegen u eerst hebben ingelicht via de mullah van uw dorp over hun intenties, tot twee keer toe (NPO, p. 16). De logica hiervan is ver zoek. Indien ze er werkelijk op gebrand waren om u mee te nemen tegen uw vrije wil, moge men verwachten dat ze u niet eerst waarschuwen en u zo de kans geven om op de vlucht te slaan. Dit gaat eens te meer op voor de tweede keer dat ze u bedreigd zouden hebben via de mullah. Gezien de eerste bedreiging via een tussenpersoon niet effectief bleek, moge men eerder verwachten dat ze u dan rechtstreeks komen opzoeken.

Daarnaast is het volstrekt onduidelijk waarom net ú verplicht gerekruteerd zou worden door de Taliban. U woonde samen met uw vader en vier broers, die dus ook voor hen strijd zouden kunnen leveren. Wanneer u gevraagd wordt of uw broers geconfronteerd werden met dergelijke verplichte rekrutering antwoordt u dat uw broers kinderen zijn (NPO, p. 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij DVZ verklaarde u nochtans dat M.R. op dat moment ongeveer 14 jaar oud was, volgens u ook de leeftijd waarop de Taliban mensen rekruteren (persoonlijk onderhoud DVZ, p. 9). Waarom de Taliban alleen ú in uw regio verplicht zouden rekruteren is dan ook een groot raadsel. Bovendien wijst het CGVS erop dat het hele gegeven op zich, als zouden de (soennitische) Taliban zich hebben gewend tot een persoon van Hazara origine om diens medewerking te eisen, niet aannemelijk is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Dat u bovendien geen andere mensen kan benoemen die verplicht werden meegenomen lijkt bovenstaande informatie te bevestigen.

Bijkomend kan de vlucht uit uw dorp Zaynal naar Pul-E-Khumri allerm minst overtuigen, opnieuw een aanwijzing dat u helemaal niet ondergedoken leefde voor uw vertrek uit Afghanistan. U legt namelijk een gebrekkige kennis aan de dag over de stad waar u verklaart één tot anderhalve maand te hebben gewoond. Gevraagd om iets te vertellen over de stad stelt u er niet gekend mee te zijn (NPO, p.20). U twijfelt zelfs over de naam van de wijk waar u verbleef (NPO, p. 16) en kan geen enkele buurt of brug benoemen in de stad en weet niet of er water stroomt (NPO, p. 20). Bovendien heeft u geen weet van dammen, waarvan er toch enkelen aanwezig zijn in Pul-E-Khumri (NPO, p. 21). U weet verder niet wie de macht heeft in de stad (NPO, p.23). Dit ondermijnt uw verklaring als zou u naar hier zijn moeten vluchten uit Dahane Gori. Indien geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Pul-E-Khumri, quod non, dient bovendien te worden opgemerkt dat men moge verwachten dat u zich verder van uw dorp vestigt. Het verbaast dat u en uw familie kozen te vluchten naar Pul-E-Khumri, wat nog geen veertig kilometer van uw oorspronkelijke woonplaats ligt. U verklaart daarnaast dat de stad soms in handen is van de Taliban en soms in handen van de autoriteiten (NPO, p. 19). Dat u met dermate ernstige dreigingen net daar beslist

te vestigen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Dat uw vader bovendien nog altijd in Afghanistan woont, hoewel hij diegene is die de eisen van de mullah en de Taliban zou geweigerd hebben, strookt opnieuw niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in dergelijke situatie. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat hij, en de rest van uw familie, Afghanistan reeds verlieten, indien de problemen die u aanhaalt geloofwaardig zouden zijn.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban.

Een andere reden waarom u verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan is omdat u Hazara en ismaëliet (sjiïet) bent. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiïtische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Uit de **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en het EASORapport "**Afghanistan. Country Focus**" van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering. U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiïtische agenda heeft. ISKP pleegde in de periode na de machtsovername twee grote aanslagen op sjiïtische moskeeën (in Kandahar en Kunduz), waarbij tientallen slachtoffers vielen. De taliban nam sindsdien de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen voor haar rekening. Enkele kleinschaligere aanslagen werden gerapporteerd in de sjiïtische wijk Dasht-e Barchi in Kabul, onder meer bij een taliban-checkpoint, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken. Bovendien blijkt uit uw relaas niet dat u ooit omwille van uw etniciteit zou zijn vervolgd.

De discriminatie die u aanhaalt maakt u verder ook niet aannemelijk. U haalt aan dat u gediscrimineerd werd bij het verkrijgen van papierwerk en dat men u niet hielp (NPO, p.24). Meermaals gevraagd wat u juist bedoelt met papierwerk blijft u zeer vaag en kan u niet preciseren tot welke papieren u geen toegang zou hebben gekregen. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u uw taskara van het districtshuis heeft verkregen toen u zeven of acht jaar oud was (NPO p.4). Dat u uw verklaringen wijzigt door te stellen dat uw vader het via een tussenpersoon heeft verkregen en dat dit de enige manier was om dit te bekomen, is allesbehalve serieus te noemen (NPO, p.25). Daarnaast legt u twee kopieën van taskara's van uw ouders voor, alsook kopieën van alle identiteitskaarten en paspoorten van uw gezinsleden. Dat u werd gediscrimineerd bij het verkrijgen van papierwerk maakt u concluderend geenszins aannemelijk.

Gevraagd naar andere problemen die u zou gekend hebben omwille van uw etniciteit antwoordt u in algemene termen dat Hazara's niet worden gewaardeerd en de meerderheid vormen van het aantal doden dat in uw land valt (NPO, p. 24). Opnieuw is dit zeer vaag en toont u hiermee niet aan dat u zelf ooit

problemen heeft gekend omwille van uw etniciteit. U stelt wel dat mensen u 'lastig vielen', waarop u gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt en verwijst u wederom naar het gebrek tot toegang voor uw papierwerk (NPO, p. 24). Het moge stilaan duidelijk zijn dat u geen problemen heeft gekend omwille van uw etniciteit noch uw religie. Opnieuw doorgevraagd over uw problemen in verband met 'papierwerk', geeft u het ontwijkende antwoord dat u meer moest betalen dan andere mensen voor een taxi (NPO, p. 25). 'Misschien het dubbele', beweert u (NPO, p. 25 & p. 26). Dat u 'misschien' het dubbele moest betalen voor een taxi kan bezwaarlijk doorgaan als een ernstige vorm van discriminatie, indien waarachtig. Verder haalt u aan dat wanneer er onenigheid was omwille van vee, u naar de Taliban diende te gaan om het dispuut uit te klaren, waarna Taliban steeds de andere partij gelijk gaven (NPO p. 25). Wanneer u gevraagd wordt deze disputen te concretiseren, blijft u verder in algemeenheden praten en stelt u dat jullie levende mensen zijn, die niet altijd gelukkig kunnen zijn (NPO p.26). Dit zijn uiterst vage verklaringen, eens te meer een aanwijzing dat u in werkelijkheid niet gediscrimineerd werd. U stelt verder dat soennitische burgers zeiden dat jullie geen moslims zijn, dat Hazara's worden vernederd (NPO p. 24) en dat jullie niet hetzelfde soort trouwfeest mogen organiseren vanwege jullie etniciteit (NPO p. 25). Niets van dit alles is zwaarwichtig genoeg om beschouwd te kunnen worden als vervolging of ernstige schade. U slaagt er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiietisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud dateert van 6 augustus 2021 en dus kort voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara en de kopieën van de taskara's van uw familieleden alsook hun paspoorten lijken uw identiteit en herkomst uit Baghlan aan te tonen. Deze wordt in deze beslissing niet betwist doch levert deze geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 12 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de

kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft op 24 mei 2022 bij aanvullende nota gemeld bezwaar te hebben tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure, gelet op de complexe en fluctuerende veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 tot 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme staat voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud voor de verleende beschikking (hierna: de Richtlijn 2011/95/EU), van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst is hij van mening dat hij enkel en alleen door zijn Hazara-origine een risico loopt op vervolging door de taliban, maar ook door andere groeperingen die aanwezig zijn in Afghanistan. Hij verwijst eerst en vooral naar een arrest van het Franse *Cour Nationale du droit d'asile* van 5 november 2021, in dewelke het Franse Hof concludeert tot een risico op vervolging enkel en alleen omwille van de Hazara-origine van betrokkene. Vervolgens is verzoeker verontrust door de overweging van de verwerende partij volgens dewelke de taliban geen beleid zouden voeren dat specifiek gericht is tegen de Hazara. Hij oppert dat de identiteit van de Afghaanse mensenrechtendeskundige, die stelt dat er geen dergelijk beleid is in het EASO-rapport van januari 2022 (p. 4), waarop de verwerende partij zich steunt, niet wordt vermeld omdat deze anoniem wenst te blijven. Ook is het verslag van het online-interview dat gevoerd werd op 11 november 2021 niet beschikbaar. Deze gegevens, zo stelt verzoeker, zijn echter heel belangrijk voor het beoordelen van de betrouwbaarheid van de bron, in het bijzonder omdat de bevindingen van deze bron rechtstreeks tegengesproken worden door de acties van de taliban op het terrein, maar ook gelet op het feit dat de bron zelf een Afghaanse onderdaan is, die mogelijks geen objectieve kijk heeft op de situatie. Hij herneemt een passage van het EASO-rapport (p. 6) en stelt dat de bevindingen erg verontrustend zijn. Er dient volgens verzoeker dan ook de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd te worden. Hij benadrukt dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek aan betrouwbare informatie is over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten van het land; dit geldt ook voor de behandelingen van de Hazara-minderheid. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat ISKP doelgerichte aanslagen en acties onderneemt tegen de Hazara-minderheid en verwijst hiervoor naar een rapport van OPFRA van 4 januari 2022 (stuk 4 bij het verzoekschrift).

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging wegens gedwongen rekrutering door de taliban. In verband met zijn uiteenlopende verklaringen hieromtrent werpt verzoeker op dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om het kort te houden en om, op algemene wijze, te vertellen waarom hij Afghanistan heeft moeten verlaten. Hij heeft dan ook heel algemeen verklaard dat hij omwille van een risico op gedwongen rekrutering zijn land van herkomst heeft verlaten, zonder in detail te treden over de manier waarop hijzelf gerekruteerd werd. Hij heeft in het kort verklaard dat de jongeren in de moskee aangemoedigd werden om met de taliban samen te werken (er werd gepreekt over de *jihad*). Waar hem in de bestreden beslissing een gebrekkige kennis en tal van onlogische zaken worden toegeschreven, stipt verzoeker aan dat de vervolgingsfeiten zich bijna vier jaar geleden hebben voorgedaan, toen hij nog maar vijftien jaar oud was, wat uitlegt waarom hij soms vagere antwoorden gegeven heeft. Hij stelt dat hij twee keer werd bedreigd, wat hij ook heel duidelijk heeft gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, o.a. in zijn vrij relaas en ook later, wanneer deze bedreigingen opnieuw aan bod kwamen. Er kan volgens hem dan ook niet worden getwijfeld aan het aantal keren dat hij bedreigd werd. Het gebruik van de woorden "*Ik denk dat we twee keer bedreigd werden*", wat mogelijks kan te wijten zijn aan stress of een misverstand met de tolk, verandert hier niets aan gelet op de duidelijkheid van de eerdere en hierop volgende verklaringen. Verzoeker oppert verder dat hij nog een tijdje in zijn dorp is blijven wonen omdat hij geen andere keuze had. Een verhuis, in de Afghaanse context, is niet even gemakkelijk als wat de verwerende partij laat uitschijnen. Eerst en vooral merkt hij op dat hij vier broers en twee zussen heeft. Een verhuis van de hele familie kan niet zomaar geregeld worden en heeft tijd gevergd. Verder was hij ook nog redelijk jong en was een verhuis naar een andere regio dan ook heel riskant aangezien de taliban overal aanwezig zijn en hem dus gemakkelijk hadden kunnen rekruteren als hij niet beschermd zou zijn door andere personen van zijn familie (o.a. zijn vader). Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het volstrekt onduidelijk is waarom net hij verplicht gerekruteerd zou worden door de taliban, repliceert verzoeker dat hij binnen zijn gezin de enige was die gedwongen gerekruteerd werd en dat zijn kleine broer op dat moment maar tien jaar oud was en dus veel te jong om gedwongen gerekruteerd te worden. Sindsdien is zijn gezin gevlucht naar Pul-E-Khomri, waar zij niet meer benaderd werden door de taliban. Hij oppert verder dat zijn neven ook het slachtoffer geweest zijn van gedwongen rekrutering in Afghanistan, dat zij naar België zijn gevlucht en hier erkend zijn als vluchteling. Vervolgens werpt verzoeker op dat de verwerende partij haar bewering, dat het niet aannemelijk is dat de taliban zich zouden wenden tot een persoon van Hazara-origine om diens medewerking te eisen, op geen enkele concrete informatie steunt. Verzoeker is daarentegen van mening dat de taliban ook Hazara's rekruteren, o.a. om zelfmoordaanslagen te plegen. Tot slot is verzoeker verrast dat hem een gebrek aan kennis over Pul-E-Khomri, waar hij één tot anderhalve maand heeft gewoond alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten, wordt verweten. Hij stelt dat hij immers ondergedoken in deze stad leefde, nooit naar buiten kwam en er niet verbleef voor toeristische doeleinden. Hij verkeerde op dat moment in een situatie van grote stress en angst en gezien deze gemoedstoestand en het feit dat hij bijna nooit naar buiten ging, is het volgens hem perfect verstaanbaar dat hij een gebrekkige kennis voorlegt van de stad, waar hij trouwens maar enkele weken verbleven heeft. Ook benadrukt hij dat hij amper vijftien jaar oud was wanneer hij drie jaar geleden zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. De familie is naar Pul-E-Khomri gevlucht omdat zij kennissen en vrienden had in deze stad en waar zij tijdelijk konden bij intrekken. De familie had geen kennissen of vrienden die verder afgelegen woonden en bij wie ze konden intrekken. Opnieuw wordt opgemerkt dat het niet zo gemakkelijk is om zomaar het land te ontvluchten, dat dit aanzienlijke financiële middelen vereist, maar ook dat de familie die ter plaatse blijft voor zichzelf kan zorgen, wat hier niet het geval is.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de impact van de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Verzoeker wijst erop dat zijn persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden op 6 augustus 2021, zijnde voor de machtsovername. Hij meent bijgevolg dat hij geen mogelijkheid heeft gekregen om op nuttige wijze zijn verzoek om internationale bescherming aan te vullen in het licht van de gewijzigde (veiligheids-)situatie in Afghanistan en dus op nuttige wijze uit te leggen op welke manier deze gewijzigde (veiligheids-)situatie een impact heeft op zijn persoonlijke situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en benadrukt ook dat er niet lichtzinnig dient te worden omgegaan met de nieuwe veiligheidssituatie in Afghanistan. De fundamentele verandering van de situatie in Afghanistan en de machtsovername door de taliban, die voorheen door de verwerende partij beschouwd werden als de belangrijkste actor van vervolging in Afghanistan in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zijn nieuwe elementen die een nieuw en grondig onderzoek naar de behoefte aan bescherming noodzakelijk maken. Het onderzoek naar de gewijzigde veiligheidssituatie werd helemaal niet *in concreto* verricht, maar op een algemene, politieke wijze, zodat het kon worden toegepast op alle latere verzoeken die omwille van de nieuwe situatie in Afghanistan werden ingediend.

Verder werpt verzoeker op dat, nu de taliban aan de macht zijn in Afghanistan, hij een grotere vrees koestert omwille van het feit dat hij Hazara is. Zijn ouders en andere familieleden komen nog amper buiten en gaan niet meer naar de moskee omdat ze bang zijn dat de moskee het doelwit zou zijn van een aanslag door de taliban.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn verwestering en zijn vrees als 'terugkeerder'. Hij stelt dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds anderhalf jaar in België verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit, in het bijzonder gelet op het feit dat hij in België ook naar school is gegaan (hij was een niet-begeleide minderjarige vreemdeling wanneer hij in België aangekomen is). Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd. Hij wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, buren, de samenleving, maar ook de taliban die aan de macht zijn. Verschillende terugkeerders zouden zelfs vermoord zijn. De stigmatisering van Afghanen die een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen. Hij benadrukt dat er zeven maanden na de regimeverandering nog steeds heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, voor wie de gevolgen bij terugkeer mogelijks zeer ernstig zijn gelet op de strenge toepassing van de *sharia*-wet en dat de objectieve informatie waarop de beslissing is gesteund hieromtrent ook zeer somber is. De commissaris-generaal biedt volgens hem geen geruststellende garanties over een veilige terugkeer en rept zelfs met geen woord over de objectieve situatie van (verwesterde) terugkeerders naar Afghanistan. Hij meent dat ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan en ondanks het feit dat er van uitgegaan kan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sedert de machtsvername, de beslissing voorbarig is. Hij verwijst naar arrest nr. 235 658 van de Raad van 29 april 2020 waarin aan een verwesterde Afghaanse Hazara de vluchtelingenstatus werd toegekend. Zijn persoonlijkheid is helemaal niet beoordeeld en het zou voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Hij verwijst dienaangaande opnieuw naar arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad.

Na een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel betoogt verzoeker tenslotte dat aangezien de aangevoerde argumenten van de verwerende partij weerlegd werden, hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat, sinds de machtsvername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt worden, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood. Hij wijst erop dat er nog steeds een gebrek aan informatie is over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan volgens hem een ongekende hongersnood en is de situatie dramatisch. Hij vervolgt dat een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan, de scholingsperspectieven van de meisjes betreft, wat een onderwerp is dat alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Volgens hem is het scholingsverbod van meisjes één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. Hij vervolgt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan gedeeltelijk verband houdt met de droogte, maar dat deze droogte politieke oorzaken heeft die geleid hebben tot deze situatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is volgens hem de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van het optreden van de actoren in de situatie. Verder haalt hij aan dat het huidig bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werd erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat om het volledig gebrek aan respect voor de mensenrechten.

Vervolgens meent verzoeker dat hij zich in Afghanistan bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Sinds de machtsovername wordt er veel informatie gemanipuleerd en werden er vele onafhankelijke mediabronnen verplicht om hun werkzaamheden stop te zetten. Hierdoor dient er voorzichtig te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren. Er is, zo stelt verzoeker, geen sprake van een afname van geweld en dit omwille van meerdere factoren: de aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebelgroepen die numereuze aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten. Hij voegt toe dat burgers niet gespaard worden, maar integendeel meer dan ooit kwetsbaar zijn en blootgesteld worden aan het heersende conflict. Hij betwist vervolgens de stelling dat er in Afghanistan geen sprake meer zou zijn van een gewapend conflict, gelet op de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP. De stelling dat er slechts één actor overblijft, is volgens hem een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict. Hij stelt dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert op basis van “een zekere appreciatiemarge”, waaronder “het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal”, wat het Hof van Justitie precies oplegt om niet te doen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation*”, 26 maart 2021, met vermelding *weblink* (stuk 3);
- OPFRA, “*Afghanistan, la situation des Hazaras depuis le retour au pouvoir des talibans*”, 24 januari 2022, met vermelding *weblink* (stuk 4).

3.2.2. In haar nota met opmerkingen van 12 mei 2022, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift, neemt de verwerende partij de *weblinks* op naar de volgende rapporten:

- EUAA *Country Guidance* Afghanistan, april 22;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Recruitment by armed groups*”, september 2016;
- “overzicht bronnen socio-economische situatie”.

3.2.3. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022.

3.2.4. Op 14 en 15 maart 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad twee aanvullende nota's over waarbij foto's van verzoeker en een overeenkomst voor uitzendarbeid gevoegd zijn.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.5. In de mate dat verzoeker opwerpt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood of meegenomen te worden door de taliban, die hem reeds gedwongen poogden te rekruteren. Tevens vreest hij vervolging omwille van zijn Hazara-origine en religie.

Blijkens de bestreden beslissing kan (i) geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban. Zo (a) wordt de geloofwaardigheid van het relaas op fundamentele ondermijnd door de uiteenlopende verklaringen van verzoeker bij de asielinstanties over de voorstelling van de gebeurtenissen en de manier waarop de taliban zouden hebben getracht verzoeker te rekruteren. Verder (b) tast ook verzoekers gebrekkige kennis over het aantal bedreigingen en tal van onlogische zaken, zoals het blijven wonen in het dorp ondanks de ernst van de beweerde dreigementen en de handelswijze van de taliban, de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag aan. Daarnaast (c) is het volstrekt onduidelijk waarom net verzoeker, en niet de rest van zijn gezin, die bovendien Hazara is gerekruteerd zou worden door de (soennitische) taliban. Daar komt nog bij dat de door verzoeker aangehaalde gedwongen rekrutering door de taliban in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het commissariaat-

generaal beschikt. Bijkomend (d) kan de vlucht uit verzoekers dorp naar Pul-E-Khirmi, dat veertig kilometer verder ligt en waar hij één tot anderhalve maand zou hebben gewoond, allerm minst overtuigen, gelet op verzoekers gebrekkige kennis over deze stad. Tot slot ligt het in de lijn der verwachtingen dat ook verzoekers vader, en de rest van zijn familie, Afghanistan reeds verlieten indien de aangehaalde problemen geloofwaardig zouden zijn. Voorts (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie en dat verzoeker evenmin informatie aanbrengt waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat verzoeker Hazara is, is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in zijn hoofde aannemelijk te maken. Bovendien blijkt uit verzoekers relaas niet dat hij ooit omwille van zijn etniciteit zou zijn vervolgd en maakt hij de door hem aangehaalde discriminatie niet aannemelijk. Verder (iii) wordt geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Tot slot (iv) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban die hem gedwongen wilden rekruteren. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.6.3. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zijn uiteenlopende verklaringen, afgelegd bij de asielinstanties, over de wijze waarop hij zou benaderd zijn door de taliban, tracht te verschonen door zich te verschuilen achter het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

“Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat iedereen werd uitgenodigd in de moskee, waar jullie gezegd werd dat alle jongeren moesten samenwerken met de Taliban. In de moskee werd gezegd dat jullie eerst een opleiding zouden krijgen, jullie zouden leren hoe zelfmoordaanslagen te plegen en wapens te hanteren, ging u verder (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Met deze verklaringen geconfronteerd ontkent u deze te hebben afgelegd. U stelt dat de Taliban gesproken hadden met de mullah van de moskee, die op zijn beurt uw vader inlichtte (NPO, p. 17). Nogmaals gevraagd of u in de moskee werd uitgenodigd om te gaan strijden met de Taliban, antwoordt u negatief (NPO, p. 23). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u door iemand anders aangesproken werd in de moskee, antwoordt u wederom negatief en stelt u enkel naar de moskee te zijn geweest om te bidden (NPO, p. 23). U verklaart op heden dat uw vader geconfronteerd werd door de Taliban, echter niet in de moskee. Dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen en bij de DVZ geheel geen melding maakte van de Taliban die uw vader zouden hebben aangesproken, ondermijnt een eerste maal de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban. Dat u bij de DVZ niet zou hebben verklaard dat u in de moskee werd opgeroepen om te gaan vechten bij de Taliban, zoals u op heden beweert (NPO, p.17), is geen afdoende verklaring. Het is uitgesloten dat een werknemer van de DVZ dit zou uitvinden en toevoegen aan uw verklaringen. Voorts verklaarde u bij DVZ dat jonge mensen meegenomen werden om met de Taliban te vechten en dat dit ook u gevraagd werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS stelt u de zaken anders voor. U verklaart dat er niemand van uw regio gerekruteerd werd gezien de jongens vrij jong waren daar en de volwassenen de regio reeds verlaten hadden (NPO, p. 17). Dit is opnieuw een geheel andere voorstelling van de gebeurtenissen. Bovendien spreekt uw eigenste gezinssituatie dit tegen. Zo woonde u zelf in het dorp met uw vader en vier broers”.

Deze overwegingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waren duidelijk, wel degelijk specifiek en niet algemeen zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet voor interpretatie vatbaar en geheel in tegenstrijd met het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal dermate tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde omtrent een kernelement in zijn relaas, meer bepaald de manier waarop hij door de taliban zou zijn benaderd met het oog op rekrutering.

3.3.6.4. Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over de pogingen tot rekrutering en de vaststellingen dat de handelswijze en het gedrag van verzoeker onlogisch overkomen in het verzoekschrift te verklaren door zich te verschuilen achter het feit dat de vervolgingsfeiten zich bijna vier jaar geleden hebben voorgedaan toen hij overigens ook nog maar vijftien jaar oud was.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd had op het ogenblik van feiten uitermate relevant voor de beoordeling van zijn verzoek, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en mee de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn jonge leeftijd ten tijde van de beweerde vervolgingsfeiten, voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. Evenmin kan het tijdsverloop sedert de beweerde feiten de gedane vaststellingen verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoeker kan zich aldus niet achter het tijdsverloop en zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de beweerde vervolgingsfeiten verschuilen om te verklaren waarom hij *"soms vagere antwoorden"* gegeven heeft.

Waar verzoeker oppert dat, gelet op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, niet kan getwijfeld worden aan het aantal keer dat hij bedreigd werd, stipt de Raad aan dat verzoeker tijdens dit onderhoud aangaf: *"Ik denk dat we twee keer bedreigd werden"*, wat op zijn minst duidt op enige twijfel van zijn kant, hetgeen toch enigszins bevreemdend overkomt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, kan, gezien de aard en de ernst van de dreigementen die verzoeker verklaarde te hebben ontvangen, worden verwacht dat hij het exacte aantal wel degelijk kent. Het klopt dat verzoeker naderhand meer vertelde over zowel de eerste als de tweede bedreiging, maar dit neemt niet weg dat hij eerst aangaf te denken dat de taliban hem twee keer bedreigden. Waar hij thans opwerpt dat de weergave van zijn woorden als zijnde *"Ik denk dat we twee keer bedreigd werden"*, te wijten zou kunnen zijn aan een misverstand van de tolk of stress tijdens het interview, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoonde dat of op welke wijze zich een probleem zou hebben voorgedaan in de vertaling. Dit geldt nog des te meer daar de voormelde verklaringen van verzoeker duidelijk zijn, niet voor interpretatie vatbaar zijn en hier geen ruimte voor laten. Niet alleen waren verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, doch tevens vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Gezien verzoeker omtrent de voormelde passage in de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze passage, kan hij de inhoud hiervan heden niet aanvechten en kan hij heden niet laten uitschijnen dat zich een mogelijks onnauwkeurige vertaling zou hebben voorgedaan. Daarenboven blijkt uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud dat bij de aanvang van dit onderhoud werd gevraagd of hij de tolk begreep, hetgeen hij bevestigde. Eveneens werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen inzake de vertaling of communicatie kon melden, hetgeen hij naliet te doen. Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde, wanneer daartoe aan het einde van het persoonlijk onderhoud de kans werd geboden, verder enige opmerking inzake de vertaling of communicatie. Bovendien blijkt uit deze notities dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de communicatie of vertaling worden afgeleid. Boudweg thans voor het eerst opwerpen dat er mogelijks sprake is van een vertalingsfout is niet ernstig. Verder wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele geheugenproblemen verzoeker

verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Zoals in de bestreden beslissing voorts terecht wordt opgemerkt, doet het verbazen dat verzoeker na het eerste dreigement nog twee maanden in zijn dorp bleef wonen en dat hij na het tweede dreigement wederom nog twintig dagen in zijn dorp bleef. Er kon redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker onmiddellijk op de vlucht zou slaan, zeker omdat de taliban ermee dreigden hem te vermoorden indien hij de samenwerking met hen zou weigeren en ze volgens zijn verklaringen wisten in welk huis hij woonde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16, 21). Dat het niet evident is om meteen een verhuis voor het gehele gezin te regelen, zoals in het verzoekschrift wordt opgemerkt, mag dan wel zijn, maar dit verklaart nog niet waarom verzoeker zelf, wiens leven op het spel stond, niet op de vlucht sloeg. Dat hij toen nog redelijk jong was vermag evenmin te verklaren waarom verzoekers ouders geen poging ondernamen om hem bij familie of kennissen elders onder te brengen. Overigens was verzoeker op het moment van de beweerde feiten vijftien jaar en dus reeds tot de jaren des onderscheids gekomen. Verder is het eveneens zeer opmerkelijk, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, dat de taliban verzoeker niet onmiddellijk benaderden en meenamen, indien ze hem werkelijk onder dwang wilden meenemen. Verzoeker laat deze pertinente overweging geheel onverlet.

3.3.6.5. De Raad treedt voorts het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het volstrekt onduidelijk is waarom net verzoeker verplicht gerekruteerd zou worden door de taliban. Concreet wordt in dit verband terdege als volgt geoordeeld:

“U woonde samen met uw vader en vier broers, die dus ook voor hen strijd zouden kunnen leveren. Wanneer u gevraagd wordt of uw broers geconfronteerd werden met dergelijke verplichte rekrutering antwoordt u dat uw broers kinderen zijn (NPO, p. 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij DVZ verklaarde u nochtans dat M.R. op dat moment ongeveer 14 jaar oud was, volgens u ook de leeftijd waarop de Taliban mensen rekruteren (persoonlijk onderhoud DVZ, p. 9). Waarom de Taliban alleen ú in uw regio verplicht zouden rekruteren is dan ook een groot raadsel. Bovendien wijst het CGVS erop dat het hele gegeven op zich, als zouden de (soennitische) Taliban zich hebben gewend tot een persoon van Hazara origine om diens medewerking te eisen, niet aannemelijk is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Dat u bovendien geen andere mensen kan benoemen die verplicht werden meegenomen lijkt bovenstaande informatie te bevestigen.”

Verzoeker kan zich thans niet beroepen op de leeftijd van zijn ene broer (tien jaar) ten tijde van de bewuste feiten om aan te tonen dat alleen hij in aanmerking kwam voor gedwongen rekrutering. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker zelf aan dat kinderen van twaalf of dertien jaar oud risico liepen te worden gerekruteerd in zijn regio (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17), zodat niet kan worden ingezien waarom de taliban niet eveneens zijn broer M.R., die toen ongeveer die leeftijd moest zijn geweest (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, p. 9), zouden hebben willen rekruteren.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn neven ook het slachtoffer zijn geweest van gedwongen rekrutering door de taliban en in België erkend werden als vluchteling, benadrukt de Raad dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van familieleden, doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt dan wel dat het hem in zijn land van herkomst aan nationale bescherming

ontbreekt, waar hij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat zijn neven als vluchteling werden erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoeker internationale bescherming te verlenen.

Verzoeker mag dan wel hebben verklaard dat jonge Hazara's in zijn regio gerekruteerd werden door de taliban, de Raad treedt het oordeel in de bestreden beslissing bij dat het gegeven dat de (soennitische) taliban zich zouden hebben gewend tot een persoon van Hazara-origine en sjiïet van religie om diens medewerking te eisen niet aannemelijk is. Wat er ook van zij, de door verzoeker geschetste gedwongen rekrutering stemt in het geheel niet overeen met de objectieve informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt. Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente overweging onderuit te halen, en onderneemt hier zelfs geen poging toe.

3.3.6.6. In verband met de niet overtuigende vlucht van verzoeker uit het dorp Zaynal naar Pul-E-Khumri, oordeelt de commissaris-generaal dan weer terdege als volgt:

“Bijkomend kan de vlucht uit uw dorp Zaynal naar Pul-E-Khumri allerminst overtuigen, opnieuw een aanwijzing dat u helemaal niet ondergedoken leefde voor uw vertrek uit Afghanistan. U legt namelijk een gebrekkige kennis aan de dag over de stad waar u verklaart één tot anderhalve maand te hebben gewoond. Gevraagd om iets te vertellen over de stad stelt u er niet gekend mee te zijn (NPO, p.20). U twijfelt zelfs over de naam van de wijk waar u verbleef (NPO, p. 16) en kan geen enkele buurt of brug benoemen in de stad en weet niet of er water stroomt (NPO, p. 20). Bovendien heeft u geen weet van dammen, waarvan er toch enkelen aanwezig zijn in Pul-E-Khumri (NPO, p. 21). U weet verder niet wie de macht heeft in de stad (NPO, p.23). Dit ondermijnt uw verklaring als zou u naar hier zijn moeten vluchten uit Dahane Gori. Indien geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Pul-E-Khumri, quod non, dient bovendien te worden opgemerkt dat men moge verwachten dat u zich verder van uw dorp vestigt. Het verbaast dat u en uw familie kozen te vluchten naar Pul-E-Khumri, wat nog geen veertig kilometer van uw oorspronkelijke woonplaats ligt. U verklaart daarnaast dat de stad soms in handen is van de Taliban en soms in handen van de autoriteiten (NPO, p. 19). Dat u met dermate ernstige dreigingen net daar beslist te vestigen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Dat uw vader bovendien nog altijd in Afghanistan woont, hoewel hij diegene is die de eisen van de mullah en de Taliban zou geweigerd hebben, strookt opnieuw niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in dergelijke situatie. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat hij, en de rest van uw familie, Afghanistan reeds verlieten, indien de problemen die u aanhaalt geloofwaardig zouden zijn.”

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoekers kennis over de stad waar hij verklaarde één tot anderhalve maand te hebben gewoond gebrekkig is, zoals hierboven genoegzaam wordt aangetoond. Van verzoeker wordt geen gedetailleerde kennis verwacht, maar mocht toch worden verwacht dat hij enige kennis aan de dag zou kunnen leggen, ook al zou hij er op vijftienjarige leeftijd in grote stress en angst, maar wel samen met zijn familie, ondergedoken geleefd hebben. De Raad treedt voorts het oordeel bij dat de keuze om ondergedoken te gaan leven in de stad Pul-E-Khumri, die slechts veertig kilometer verder dan het thuisdorp ligt en volgens verzoekers verklaringen soms in handen van de taliban en soms van de autoriteiten was, verbazend voorkomt in de gegeven omstandigheden. Verzoeker betoogt dat zijn familie naar daar is gevlucht omdat ze daar kennis en vrienden had bij wie ze tijdelijk konden inwonen. De Raad vindt het vreemd dat zijn familie dan niet eerder besloot om verzoeker voorop, naar aanleiding van de concrete pogingen tot rekrutering, naar deze kennissen of vrienden te sturen, gezien de ernst van de bedreigingen indien hij niet zou ingaan op de rekrutering. Dat zijn vader niet gevlucht is omdat hij een oude man is die moet zorgen voor zijn familie, mag dan wel zijn, maar dit niet neemt niet weg dat het eerder in de lijn van de verwachtingen zou liggen dat verzoekers vader, zeker daar hij degene was die de eisen van de *mullah* en de taliban zou geweigerd hebben, zou overwogen hebben om thans verder te gaan wonen dan in de stad Pul-E-Khumri, waar het gezin nog steeds zou wonen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7).

3.3.6.7. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat geen geloof aan het asielrelaas kan worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

3.3.6.8. In de bestreden beslissing wordt in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus ook ingegaan op verzoekers vrees omwille van zijn Hazara-afkomst en het feit dat hij Ismaïli is. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende.

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Er zijn immers ook rapporten dat de taliban de rechterlijke macht zou hebben gereorganiseerd, waarbij 100 Hazara-rechters werden ontslaan omdat de taliban van mening zijn dat Hazara geen rechters kunnen zijn. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging, maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd tot adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat personen van Hazara-etnie nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie. Er zijn tevens voorvallen waarbij taliban overgaan tot foltering en executie van Hazara's. Gedwongen uitzettingen van Hazara vinden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmand en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de *de-factorechtbanken*. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afgaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders heeft vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afgaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er is een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kabul en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met

en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden geïmproviseerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap vervoerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geïmproviseerd door ISKP, die een anti-sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kabul, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kabul op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e-Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kabul in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kabul en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden. In september 2022 vond een aanslag plaats bij een school in de Dasht-e-Barchi wijk van Kabul waarbij 50 mensen, het merendeel studenten en meisjes die tot de Hazara gemeenschap behoren, om het leven kwamen.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, werden de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "Afghanistan 2021 Human Rights Report" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geïmproviseerd, voornamelijk minibuses gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidspersoneel, journalisten en ngo-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kabul, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz.

De provincie Baghlan wordt omringd door Kabul, Mazar-e-Sharif en Kunduz. Door de provincie Baghlan loopt een drukke verbindingsweg die Kabul verbindt met Mazar-e-Sharif enerzijds en Kunduz anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegramkanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van "Baghdad tot Khorasan".

Uit het geheel aan beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een

systematische vervolging van de Hazara. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie, noch dat het loutere feit Hazara te zijn op zich voldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

In de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 (p. 80-83), waarnaar de commissaris-generaal refereert in de aanvullende nota, worden Hazara aangemerkt als een risicoprofiel, daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, die door de Raad, na lezing van de beschikbare landeninformatie, kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsvername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden, anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiit. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiit. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de Ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In de voormelde EUAA *Country Guidance* wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsvername door de taliban.

Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 77 e.v.), vallen tevens personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn.

Verzoeker is een Hazara die tevens Ismaïli is, waardoor hij behoort tot een minderheid binnen de minderheid. Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor, maar niet enige actor, van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de "*Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation*" van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies (p. 51).

De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de aanslagen in Kandahar en Kunduz op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kabul op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kabul in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in Mazar-e-Sharif, Kunduz en Kabul tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in Afghanistan heeft uitgebreid. Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Zaynal in het district Dahane Ghorri van de provincie Baghlan, in het noordoosten van Afghanistan. In de provincie Baghlan maken Hazara ongeveer 15 % van de bevolking uit (p. 94). Volgens ACLED (p. 95) vonden er van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 172 veiligheidsincidenten plaats in Baghlan, 116 werden gecodeerd als gevechten, 51 als geweld tegen burgers en 5 als explosies/geweld vanop afstand. De gevechten vonden plaats tussen verzetsgroepen zoals NRF en andere anti-taliban groepen en de taliban.

Er werden volgens ACLED 372 doden opgetekend in de provincie Baghlan. Baghlan kende volgens ACLED en APW een stijging van geweld tegen burgers in de eerste maanden van 2022. Dit viel samen met een stijging in aanvaringen tussen de taliban en anti-talibangroeperingen.

Uit de COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 8 september 2022, die de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 3 maart 2023 heeft voorgelegd, blijkt dat er in de provincie Baghlan 186 veiligheidsincidenten zijn gecodeerd. Er zijn 12 incidenten met geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie), waarvan 9 gecodeerd onder het district Puli Khurmi, 1 onder het district Andarab, 1 onder het district Khost Wa Firing en 1 onder het district Burka. Zeven van de twaalf incidenten werden als gevechten gecodeerd, de vijf overige als geweld tegen burgers. Inzake dit laatste gaat het om een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar en incidenten gericht tegen personen met een bepaald profiel (voormalig medewerker van de Afghaanse ambassade in Tadjikistan, voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, een Afghaans-Iraans politiek activist, de bewaker van de voormalige gouverneur van het district Burka).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Afghanistan op vijftienjarige leeftijd verlaten heeft begin 2019 en op 17 december 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, aankwam in België. Verzoekers verklaringen over de periode waarin hij Afghanistan verliet en zijn reisweg, worden niet betwist door de verwerende partij. Verzoeker, thans 20 jaar, verblijft sinds 2019 in Europa, namelijk in Griekenland voor meer dan een jaar en heden reeds meer dan 2 jaar in België. Verzoeker heeft aldus een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd, in westerse landen doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

De door verzoeker overgemaakte overeenkomst voor uitzendarbeid toont samen met de afgelegde verklaringen aan dat verzoeker heden actief deelneemt aan de Belgische samenleving. Hij is actief op de arbeidsmarkt en verduidelijkt ter terechtzitting dat hij ongeveer een tweetal jaar werkzaam is bij ISS, waar hij varkensvlees manipuleert en dat hij tot voor kort een relatie had met een Belgisch meisje, dat hij rookt, alcohol drinkt en uitgaat in dancings, zoals moet blijken uit het geheel van neergelegde foto's.

Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt, zeker gelet op zijn etnie. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen, wat aldus versterkt wordt door voormelde overige individuele omstandigheden.

Hoewel verzoekers middels de bijgebrachte foto's geen blijk geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven,

afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara's en de sjitische moslims in Afghanistan. Er kan geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker, met name het feit dat hij op de jonge leeftijd van vijftien jaar als minderjarige zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten voor Europa, zijn afwezigheid van vier jaar uit Afghanistan, zijn verblijf in Griekenland van meer dan een jaar en zijn verblijf van meer dan twee jaar in de Belgische samenleving. Hij heeft ondertussen een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. Zijn jonge leeftijd bij aankomst in Europa maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara en de sjitische moslims in Afghanistan, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-origine, zijn geloofsstrekking als Ismaili, zijn langdurig verblijf in Europa alsook een vermeende verwestering en het gegeven dat hij doorheen zijn procedure om internationale bescherming melding heeft gemaakt van problemen gerelateerd aan zijn etnie en religie (ook al werden deze door de commissaris-generaal niet concreet dan wel zwaarwichtig genoeg geacht), kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of ISKP zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban of ISKP komt omwille van een toegeschreven verwestering, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara's en de sjitische moslims in Afghanistan. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

De Raad stipt tenslotte aan dat de verwerende partij ter terechtzitting stelde zich te schikken naar de wijsheid van de Raad.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

3.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS